

niet vervolgden de publieke tribune te zien beklimmen om in hartstochtelijke termen hun onschuld te bezweren. De Kamer, door toe te juichen of ijskoud te zwijgen, heeft op het oordeel van den onafhankelijken rechter vooruitgelopen en overtuigingen gevestigd die niet meer weg te nemen zijn. Het publiek tast nog altijd in het duister rond. Het weet dat nog lang niet alles, dat er nog maar zeer weinig „gedaan” is; het voelt dat er nog tal van schuldigen rondloopen en dat de oud-minister Baihaut in zijn cel maar een ongelukkige zondebok is. Wat natuurlijker dan dat het toegeeft aan die toch zoo algemeen-menschelijke neiging om in iederen verdachte, ja in ieder wiens naam maar in verband met een schandaalproces genoemd wordt, een schuldige te zien?

Dit had men nu voor boven 1892: het kabinet Méline is onverdacht. Het heeft zich zelfs angstvallig van alle aanraking met den rechter van instructie onthouden en ondanks eenige onhandigheden van den minister van justitie Darlan, is de overtuiging blijven bestaan, dat het proces thans buiten regeeringsinvloed wordt gevoerd. De rechter van instructie Le Poittevin is een nalatenschap van het radicale kabinet Bourgeois en dus ook als zoodanig onder het ministerie Méline onverdacht.

Maar slechts een tijdlang heeft het Damocles-zwaard eener gerechtelijke vervolging boven velen, wier handen niet rein waren, gehangen. Le Poittevin heeft de instructie gesloten en „er bestond geen aanleiding om andere aanvragen tot vervolging bij het Parlement in te dienen.” De drie gevangenen Kamerleden waren al spoedig op vrije voeten gesteld en een hunner, Antide Boyer, is om welke reden dan ook, gauw de Grieken gaan helpen tegen den Sultan.

Het zal wel nooit gelukken in de Panamazaak: *faire vite et tout*. De hernieuwde poging kwam ook al veel te laat.

Elk land bijna heeft thans ernstige politieke zorgen, alle belangrijk genoeg om er een heel overzicht aan te wijden. In Oostenrijk is het Badeni die, nog niet lang geleden voor een minister vrij populair, bezig is zijn positie te verspelen door zich een meerderheid bijeen te verzamelen, waarvan elk onderdeel hem al aanstonds zijn tyrannie doet gevoelen. De Boheemsche taalverordening heeft hij zich moeten laten ontwringen, die de Duitschers verplicht Tsjechisch te leeren en hen zoo grimmig heeft gemaakt dat het Oostenrijksche parlement den beruchten Poolschen landdag naar de kroon steekt. Er werd, zoo las ik, in een der vergaderingen drie uren achtereen zoo'n lawaai gemaakt, dat niemand het woord kon machtig worden en de president zijn bel stuk sloeg. Drie uren achtereen! Dat is, voor zoover ik weet, zelfs in de Fransche Kamer nog niet voorgekomen.

Ook de Spaansche Senaat heeft een woest tooneel te zien gegeven. De minister van buitenlandsche zaken — een hertog! — sloeg in de couloirs wegens een onbescheiden woord den liberalen senator Comas tegen den grond en kreeg van diens zoon zijn klap terug. Getuigen maakten uit dat er in dit geval niet geduëlleerd kon worden, omdat de partijen quitte waren; en